

1.0. САЖЕТАК

Мождани удар који најчешће има за посљедицу хемиплегију или хемипарезу, у развијеним европским земљама представља трећи узрок смрти, послије кардиоваскуларних и малигних болести, а други узрок смрти у цијелом свијету. Укупна стопа смртности након можданог удара је у опадању што указује на смањење фактора ризика, смањење инциденце и бољег медицинског менаџмента пацијената током **акутне фазе**. Преживљавање значи и повећање броја оних са тешким посљедицама ограничењем активности и учешћа (инвалидитетом или хендикепом). Утолико је и све већи значај медицинске рехабилитације ових пацијената.

Рехабилитацијом не можемо потпуно елиминисати посљедице можданог удара, али их можемо свести на минимум. Постављање циљева у рехабилитацији ових болесника углавном се усмјерава на функционално оспособљавање, али и на отклањање психичких, когнитивних, социјалних и професионалних недостатака.

Раним почетком третмана, спречавамо настанак патолошких образаца, што нам омогућава успјешнију реедукацију моторичких функција. Успјех рехабилитације зависи и од других фактора на које не можемо утицати, као што су старосна доб, степен оштећења, локализација оштећења и друго, али раним третманом компликације сводимо на најмању могућу мјеру и повећавамо пацијенту шансу за што бољи опоравак, самосталнији и квалитетнији живот.